

ΜΑΘΙΟΥ ΝΤΙΚΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ενός

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΥ

ΦΙΛΟΥ

Μυθιστόρημα

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: MEMOIRS OF AN IMAGINARY FRIEND

Από τις Εκδόσεις Sphere, Λονδίνο 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αναμνήσεις ενός φανταστικού φίλου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Matthew Dicks

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Οικονόμου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Matthew Dicks, 2012

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Lakhesis, Gemenacom/123rf.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2012

ISBN 978-960-496-556-4

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, ανιμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΜΑΘΙΟΥ ΝΤΙΚΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ενός

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΥ

Μετάφραση: Χρήστος Οικονόμου

Στην Κλάρα

Να τι ξέρω:

Με λένε Μπούντο.

Είμαι ζωντανός εδώ και πέντε χρόνια.

Πέντε χρόνια ζωής είναι πάρα πολλά για κάποιον σαν εμένα.

Ο Μαξ με ονόμασε έτσι.

Ο Μαξ είναι ο μόνος άνθρωπος που μπορεί να με δει.

Οι γονείς του Μαξ λένε ότι είμαι φανταστικός φίλος.

Αγαπάω πολύ τη δασκάλα του Μαξ, την κυρία Γκοσκ.

Δε συμπαθώ καθόλου την άλλη δασκάλα του, την κυρία Πάτερσον.

Δεν είμαι φανταστικός.

Σε σύγκριση με άλλους φανταστικούς φίλους, είμαι πολύ τυχερός. Πρώτα απ' όλα, έχω μείνει ζωντανός για πολύ μεγαλύτερο χρονικό διάστημα απ' ό,τι οι περισσότεροι. Κάποτε ήξερα ένα φανταστικό φίλο που τον έλεγαν Φιλίπ. Ήταν ο φανταστικός φίλος ενός από τους συμμαθητές του Μαξ στο νηπιαγωγείο. Δεν έζησε ούτε μια εβδομάδα καλά καλά. Ξεφύτρωσε στον κόσμο έτσι ξαφνικά, μοιάζοντας με άνθρωπο, αν εξαιρέσεις ότι δεν είχε αυτιά (πολλοί φανταστικοί φίλοι δεν έχουν αυτιά), και λίγες μέρες αργότερα χάθηκε.

Είμαι τυχερός, επίσης, γιατί ο Μαξ έχει πλούσια φαντασία. Ήξερα κάποτε ένα φανταστικό φίλο, τον Τσομπ, που ήταν απλώς ένα σημάδι στον τοίχο. Μια μαύρη κηλίδα, χωρίς συγκεκριμένο σχήμα. Ο Τσομπ μπορούσε να μιλάει και να γλιστράει πάνω κάτω στον τοίχο. Είχε όμως μόνο δύο διαστάσεις, σαν ένα φύλλο χαρτί, οπότε δεν μπορούσε να ξεκολλήσει από τον τοίχο. Δεν είχε χέρια και πόδια, όπως εγώ. Δεν είχε καν πρόσωπο.

Οι φανταστικοί φίλοι παίρνουν τη μορφή τους σύμφωνα με τη φαντασία των ανθρώπινων φίλων τους. Ο Μαξ έχει πολύ δημιουργική φαντασία, γι' αυτό και μου χάρισε πρόσωπο, δυο χέρια και δυο πόδια. Με άλλα λόγια, δε μου λείπει τίποτα, πράγμα που σπανίως συμβαίνει στον κόσμο των φανταστικών φίλων. Οι περισσότεροι από εμάς είναι λειψοί και κάποιοι δεν έχουν καν ανθρώπινη μορφή. Όπως ο Τσομπ.

Καμιά φορά, βέβαια, η υπερβολική φαντασία αποδεικνύεται επιζήμια. Γνώρισα κάποτε ένα φανταστικό φίλο, τον Πτεροδάκτυλο, που τα μάτια του ήταν κολλημένα πάνω σε δυο λεπτές πράσινες κεραιές. Ο ανθρώπινος φίλος του θα νόμιζε μάλλον ότι

έδειχνε ωραίος, όμως ο καημένος ο Πτεροδάκτυλος δεν μπορούσε να εστιάσει πουθενά το βλέμμα του. Θυμάμαι που μου έλεγε ότι συνεχώς ένιωθε ναυτία και σκόνταφτε, αφού τα πόδια του ήταν δυο θαμπές σκιές. Ο ανθρώπινος φίλος του είχε τέτοια εμμονή με το κεφάλι και τα μάτια του Πτεροδάκτυλου, ώστε δεν μπήκε ποτέ στον κόπο να φανταστεί πώς θα ήταν ο Πτεροδάκτυλος από τη μέση και κάτω.

Συμβαίνει συχνά αυτό.

Είμαι τυχερός, επίσης, επειδή μπορώ να κινούμαι. Πολλοί φανταστικοί φίλοι είναι κυριολεκτικά κολλημένοι στους ανθρώπινους φίλους τους. Μερικοί έχουν λουριά δεμένα γύρω από το λαιμό τους. Άλλοι έχουν ύψος επτά ή οκτώ εκατοστά, για να χωράνε μέσα στις τσέπες των ανθρώπινων φίλων τους. Και κάποιοι άλλοι είναι απλώς σημάδια στον τοίχο, όπως ο Τσομπ. Εγώ όμως, χάρη στον Μαξ, μπορώ να κυκλοφορώ ελεύθερος. Αν το θελήσω, μάλιστα, μπορώ να τον αφήσω μόνο του και να φύγω.

Δεν πρέπει όμως να το κάνω πολύ συχνά αυτό, γιατί μπορεί να είναι επικίνδυνο για την υγεία μου.

Όσο πιστεύει ο Μαξ σ' εμένα, υπάρχω. Κάποιοι, όπως η μητέρα του Μαξ και η φίλη μου η Γκρέαμ, λένε ότι γι' αυτόν ακριβώς το λόγο είμαι φανταστικός. Αυτό, όμως, δεν είναι αλήθεια. Μπορεί να είναι η φαντασία του Μαξ που με κρατάει ζωντανό, ωστόσο έχω τις δικές μου σκέψεις, τις δικές μου ιδέες και τη δική μου ζωή. Είμαι δεμένος με τον Μαξ έτσι όπως ένας αστροναύτης είναι δεμένος με το διαστημόπλοίο του με σωλήνες και καλώδια. Αν το διαστημόπλοιο ανατιναχτεί και σκοτωθεί ο αστροναύτης, δε σημαίνει ότι ο αστροναύτης ήταν φανταστικός. Σημαίνει απλώς ότι το σύστημα που τον διατηρούσε στη ζωή έπαψε να λειτουργεί.

Το ίδιο συμβαίνει με τον Μαξ κι εμένα.

Χρειάζομαι τον Μαξ για να επιβιώσω, αλλά έχω τη δική μου προσωπικότητα. Μπορώ να λέω και να κάνω ό,τι μου αρέσει. Καμιά φορά, εγώ και ο Μαξ τσακωνόμαστε, ποτέ όμως για κάτι σοβαρό. Μπορεί δηλαδή να διαφωνήσουμε για το τι θα δούμε στην τηλεόραση ή ποιο παιχνίδι θα παίξουμε. Ωστόσο, *επιβάλ-*

λεται (αυτή τη λέξη έμαθε στα παιδιά η κυρία Γκοσκ την περασμένη εβδομάδα) να διατηρώ όσο το δυνατόν μεγαλύτερη επαφή με τον Μαξ, επειδή έχω ανάγκη να με σκέφτεται. Να πιστεύει ότι υπάρχω. Δε θέλω να ισχύσει στην περίπτωσή μου το «μάτια που δε βλέπονται, γρήγορα λησμονιούνται», όπως συνηθίζει να λέει η μαμά του Μαξ κάθε φορά που ο μπαμπάς του ξεχνάει να της τηλεφωνήσει για να της πει ότι θ' αργήσει να γυρίσει στο σπίτι. Αν λείπω για μεγάλο διάστημα από κοντά του, μπορεί ο Μαξ να πάψει να πιστεύει σ' εμένα, και τότε θα εξαφανιστώ σαν σαπουνόφουσκα – παφ!

Η δασκάλα που είχε ο Μαξ στην πρώτη δημοτικού είπε κάποτε ότι οι μύγες ζουν περίπου τρεις μέρες. Αναρωτιέμαι ποιο είναι το όριο ζωής ενός φανταστικού φίλου. Μάλλον όχι πολύ μεγαλύτερο. Πράγμα που σημαίνει ότι, στον κόσμο των φανταστικών φίλων, εγώ πρέπει να θεωρούμαι Μαθουσάλας.

Ο Μαξ με έπλασε με τη φαντασία του όταν ήταν τεσσάρων χρόνων κι έτσι, από τη μια στιγμή στην άλλη, άρχισα να υπάρχω. Όταν γεννήθηκα, ήξερα μόνο όσα ήξερε και ο Μαξ. Ήξερα τα χρώματα, κάποιους αριθμούς και πολλές λέξεις, όπως «τραπέζι», «φούρνος μικροκυμάτων», «αεροπλανοφόρο». Το μυαλό μου ήταν γεμάτο με πράγματα που γνωρίζει ένας τετράχρονος. Ο Μαξ όμως φαντάστηκε ότι ήμουν πολύ μεγαλύτερος από εκείνον. Φαντάστηκε ότι ήμουν έφηβος, ή και λίγο μεγαλύτερος. Μπορεί, βέβαια, να σκέφτηκε ότι ήμουν ένα παιδί με μυαλό ενηλίκου. Δεν είμαι σίγουρος. Δεν είμαι πολύ ψηλότερος από τον Μαξ, αλλά είμαι αναμφίβολα διαφορετικός. Όταν γεννήθηκα, ήμουν πολύ πιο συγκροτημένος από τον Μαξ. Καταλάβαινα πράγματα που σ' εκείνον φαίνονταν ακατανόητα κι έβρισκα απαντήσεις σε προβλήματα που τον μπερδευαν. Ίσως έτσι γεννιούνται όλοι οι φανταστικοί φίλοι. Δεν ξέρω.

Ο Μαξ δε θυμάται πότε γεννήθηκα, οπότε δεν μπορεί να θυμηθεί τι ακριβώς είχε στο μυαλό του εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα. Επειδή όμως με φαντάστηκε μεγαλύτερο και πιο συγκροτημένο από τον ίδιο, μπόρεσα να μάθω πράγματα πολύ πιο γρήγορα από τον Μαξ. Όταν γεννήθηκα, ήμουν σε θέση να συγκεντρωθώ και να οργανώσω τις σκέψεις μου πολύ καλύτερα από

όσο μπορεί ο Μαξ ακόμα και σήμερα. Θυμάμαι ότι εκείνη την πρώτη μέρα η μητέρα του Μαξ προσπαθούσε να του μάθει τους ζυγούς αριθμούς, αλλά εκείνος δεν καταλάβαινε. Εγώ, όμως, τους έμαθα αμέσως. Μου φάνηκε εύκολο, επειδή το μυαλό μου ήταν έτοιμο να μάθει τους ζυγούς αριθμούς. Το μυαλό του Μαξ δεν ήταν.

Έτσι νομίζω τουλάχιστον.

Ο Μαξ, επίσης, δε φαντάστηκε ότι χρειάζομαι ύπνο, γι' αυτό δεν κοιμάμαι ποτέ. Έχω, λοιπόν, περισσότερο χρόνο στη διάθεσή μου για να μάθω πράγματα. Κι επειδή δεν περνάω όλη την ώρα μου με τον Μαξ, έχω μάθει ένα σωρό πράγματα που είναι εντελώς άγνωστα σ' εκείνον. Μόλις ο Μαξ πέσει για ύπνο, κάθομαι με τους γονείς του στο σαλόνι ή στην κουζίνα. Βλέπω μαζί τους τηλεόραση ή τους ακούω απλώς να κουβεντιάζουν. Κάποιες φορές βγαίνω από το σπίτι και πηγαίνω σε διάφορα μέρη. Πηγαίνω στο βενζινάδικο που διανυκτερεύει, επειδή εκεί βρίσκονται οι άνθρωποι που συμπαθώ περισσότερο – μετά τον Μαξ, τους γονείς του και την κυρία Γκοσκ εννοείται. Πηγαίνω επίσης στο *Ντούγκις*, ένα εστιατόριο που σερβίρει χοτ ντογκ, λίγο παρακάτω στο δρόμο, στο αστυνομικό τμήμα ή στο νοσοκομείο (αν και τώρα πια δεν πηγαίνω στο νοσοκομείο, γιατί είναι εκεί ο Όσβαλντ και τον φοβάμαι). Όταν είμαστε στο σχολείο, πηγαίνω μερικές φορές στο γραφείο των δασκάλων ή σε καμιά άλλη τάξη. Μια στο τόσο περνάω και από το γραφείο της διευθύντριας, για να μάθω τα νέα του σχολείου. Δεν είμαι πιο έξυπνος από τον Μαξ, ξέρω όμως πολύ περισσότερα από εκείνον επειδή δεν κοιμάμαι ποτέ και πηγαίνω σε μέρη όπου ο Μαξ δεν μπορεί να πάει. Αυτό είναι καλό. Μπορώ να βοηθώ τον Μαξ όταν κάποιες φορές δυσκολεύεται να καταλάβει κάτι.

Την περασμένη εβδομάδα, για παράδειγμα, δεν μπορούσε ν' ανοίξει ένα βάζο με μαρμελάδα για να φτιάξει ένα σάντουιτς με φιστικοβούτυρο και μαρμελάδα. «Μπούντο!» είπε. «Δεν μπορώ να το ανοίξω».

«Και βέβαια μπορείς», είπα εγώ. «Στρίψε το καπάκι από την άλλη μεριά. Αριστερά ανοίγει. Δεξιά κλείνει».

Έχω ακούσει να το λέει αυτό η μαμά του Μαξ, μονολογώντας, όταν θέλει ν' ανοίξει ένα βάζο. Το κόλπο έπιασε. Ο Μαξ άνοιξε το βάζο. Ήταν όμως τόσο ενθουσιασμένος που τα κατάφερε, ώστε το βάζο τού έπεσε από τα χέρια στο πάτωμα κι έγινε θρύψαλα.

Κάποιες φορές ο κόσμος είναι πολύ περίπλοκος για τον Μαξ. Ακόμα κι όταν ξέρει πώς να κάνει κάτι σωστά, μπορεί στο τέλος να πάνε όλα στραβά.

Ζω σ' ένα παράξενο σημείο του κόσμου. Ζω στο κενό που βρίσκεται ανάμεσα στους ανθρώπους. Τον περισσότερο καιρό ζω στον κόσμο των παιδιών μαζί με τον Μαξ, παρ' όλα αυτά περνάω πολλές ώρες και με ενηλίκους όπως είναι οι γονείς και οι δάσκαλοι του Μαξ, αλλά και οι φίλοι μου στο βενζινάδικο, με τη διαφορά ότι εκείνοι δεν μπορούν να με δουν. Η μαμά του Μαξ θα έλεγε ότι «πατάω με το ένα πόδι στη δύση και με το άλλο στην ανατολή». Είναι μια φράση που λέει στον Μαξ όταν εκείνος δυσκολεύεται να πάρει μια απόφαση, πράγμα που συμβαίνει πολύ συχνά.

«Ποια γροανίτα θέλεις; Την μπλε ή την κίτρινη;» τον ρωτάει, και τότε ο Μαξ παγώνει. Παγώνει σαν γροανίτα. Υπάρχουν ένα σωρό πράγματα τα οποία πρέπει να σκεφτεί ο Μαξ προτού αποφασίσει.

Η κόκκινη γροανίτα είναι καλύτερη από την κίτρινη;

Η πράσινη είναι καλύτερη από την μπλε;

Ποια είναι πιο παγωμένη;

Ποια θα λιώσει πιο γρήγορα;

Τι γεύση έχει η πράσινη;

Τι γεύση έχει η κόκκινη;

Τα διαφορετικά χρώματα έχουν διαφορετικές γεύσεις;

Πολύ θα ήθελα να αποφάσιζε η μαμά του Μαξ για τον Μαξ. Ξέρει πόσο δύσκολο είναι για εκείνον. Αλλά όταν τον πιέζει να αποφασίσει και ο Μαξ δυσκολεύεται, αποφασίζω εγώ γι' αυτόν. «Διάλεξε την μπλε», ψιθυρίζω, και τότε εκείνος λέει: «Θέλω την μπλε». Έτσι λύνεται το πρόβλημα, και ο Μαξ σταματάει να πατάει με το ένα πόδι στη δύση και με το άλλο στην ανατολή.

Κάπως έτσι ζω, λοιπόν. Πατώντας με το ένα πόδι στη δύση και με το άλλο στην ανατολή. Ζω και στον κίτρινο κόσμο και στον μπλε κόσμο. Ζω και με παιδιά και με μεγάλους. Δεν είμαι παιδί, μα ούτε και μεγάλος είμαι.

Είμαι και κίτρινος και μπλε.

Είμαι πράσινος.

Και ξέρω και τους συνδυασμούς των χρωμάτων.

Η κυρία Γκοσκ είναι η δασκάλα του Μαξ. Τη συμπαθώ πολύ. Η κυρία Γκοσκ κυκλοφορεί μ' ένα μεγάλο χάρακα και απειλεί τους μαθητές μιλώντας με ψευτο-εγγλέζικη προφορά, τα παιδιά όμως ξέρουν ότι προσπαθεί απλώς να τα κάνει να γελάσουν. Η κυρία Γκοσκ είναι πολύ αυστηρή και απαιτεί από τους μαθητές της να μελετάνε σκληρά, αλλά ποτέ δε θα χτυπούσε κάποιον. Είναι πολύ ζόρικη, πάντως. Βάζει τα παιδιά να κάθονται με την πλάτη ίσια και να δουλεύουν αμίλητα τις εργασίες τους, και όταν κάποιο παιδί κάνει φασαρία, του λέει: «Τι ντροπή, τι ντροπή, να 'σαι τόσο άτακτο παιδί!» και «Όταν θα πετάξει ο γάιδαρος, τότε θα μπορείς να κάνεις εδώ μέσα ό,τι θέλεις, νεαρέ μου!» Οι υπόλοιποι δάσκαλοι λένε πως η κυρία Γκοσκ είναι της παλιάς σχολής, ωστόσο τα παιδιά ξέρουν ότι είναι αυστηρή επειδή τα αγαπάει.

Ο Μαξ δε συμπαθεί πολλούς ανθρώπους, αλλά συμπαθεί την κυρία Γκοσκ.

Την περυσινή χρονιά η δασκάλα του Μαξ ήταν η κυρία Σίλμπορ. Και εκείνη ήταν αυστηρή. Έβαζε τα παιδιά να μελετάνε σκληρά, όπως η κυρία Γκοσκ. Ήταν φανερό όμως ότι δεν αγαπούσε τα παιδιά όπως η κυρία Γκοσκ, γι' αυτό και κανένας στην τάξη δε μελετούσε τόσο σκληρά όσο φέτος. Είναι παράξενο ότι οι δάσκαλοι σπουδάζουν τόσα χρόνια για να γίνουν δάσκαλοι, ωστόσο ορισμένοι από αυτούς δε μαθαίνουν ποτέ τα πιο εύκολα πράγματα: πώς να κάνουν τα παιδιά να γελάνε ή πώς να τα κάνουν να καταλάβουν ότι πράγματι τ' αγαπάνε.

Την κυρία Πάτερσον δεν τη συμπαθώ καθόλου. Δεν είναι κανονική δασκάλα. Είναι σύμβουλος ειδικής αγωγής. Βοηθάει δη-

λαδή την κυρία Γκοσκ να φροντίζει τον Μαξ. Ο Μαξ είναι διαφορετικός από τα υπόλοιπα παιδιά, γι' αυτό και δεν περνάει ολόκληρη τη μέρα μαζί με την κυρία Γκοσκ. Μερικές φορές κάνει μάθημα με την κυρία ΜακΓκίν στο Κέντρο Εκπαίδευσης, μαζί με άλλα παιδιά που χρειάζονται επιπλέον βοήθεια, ενώ άλλες φορές εξασκεί την ομιλία του με την κυρία Ράινερ ή παίζει με άλλα παιδιά στο γραφείο της κυρίας Χιουμ. Κάποιες φορές διαβάζει και κάνει τα μαθήματά του με την κυρία Πάτερσον.

Απ' όσο μπορώ να καταλάβω, κανένας δεν ξέρει για ποιο λόγο ο Μαξ διαφέρει από τα υπόλοιπα παιδιά. Ο πατέρας του λέει ότι ο Μαξ έχει απλώς καθυστερημένη ανάπτυξη, αλλά κάθε φορά που το λέει αυτό, η μαμά του Μαξ θυμώνει τόσο πολύ, ώστε δεν του μιλάει για τουλάχιστον μια μέρα.

Δεν ξέρω γιατί νομίζουν όλοι ότι ο Μαξ είναι τόσο δύσκολος. Ο Μαξ δε συμπαθεί τους ανθρώπους έτσι όπως τους συμπαθούν τα άλλα παιδιά, αυτό είναι όλο. Συμπαθεί τους ανθρώπους, αλλά με μια συμπάθεια διαφορετική. Τους συμπαθεί από μακριά. Όσο μεγαλύτερη απόσταση κρατάς από τον Μαξ τόσο περισσότερο θα σε συμπαθήσει.

Δεν του αρέσει καθόλου να τον αγγίζουν. Όταν κάποιος αγγίζει τον Μαξ, όλος ο κόσμος αρχίζει να λάμπει και να τρέμει. Έτσι μου είπε κάποτε ο ίδιος.

Εγώ δεν μπορώ ν' αγγίξω τον Μαξ ούτε εκείνος εμένα. Ίσως γι' αυτό τα πηγαίνουμε τόσο καλά οι δυο μας.

Επίσης, ο Μαξ δεν καταλαβαίνει για ποιο λόγο οι άνθρωποι λένε κάτι αλλά εννοούν κάτι διαφορετικό. Την περασμένη εβδομάδα, για παράδειγμα, την ώρα του διαλείμματος ο Μαξ διάβαζε ένα βιβλίο, όταν τον πλησίασε ένα παιδί από την τετάρτη τάξη και είπε: «Για καμαρώστε μια ιδιοφυΐα».

Ο Μαξ δεν είπε τίποτα, επειδή ήξερε ότι αν μιλούσε, το άλλο παιδί θα συνέχιζε να στέκεται εκεί και να τον ενοχλεί. Εγώ, όμως, ξέρω πως ο Μαξ είχε μπερδευτεί, γιατί ήταν σαν το άλλο παιδί να έλεγε ότι ο Μαξ είναι έξυπνος, παρόλο που στην πραγματικότητα τον κοροΐδευε. Τα λόγια του ήταν σαρκαστικά, όμως ο Μαξ δεν ξέρει τι θα πει σαρκασμός. Ο Μαξ ήξερε ότι το παι-

δί τον κοροΐδευε, επειδή πάντοτε τον κοροΐδεύει. Δεν μπορούσε να καταλάβει εντούτοις για ποιο λόγο το παιδί τον είχε αποκαλέσει ιδιοφυΐα, αφού συνήθως είναι καλό πράγμα να λες ότι κάποιος είναι ιδιοφυΐα.

Οι άνθρωποι προκαλούν σύγχυση στον Μαξ, οπότε του είναι δύσκολο να συναναστρέφεται με κόσμο. Γι' αυτό και πρέπει να πηγαίνει κάποιες φορές στο γραφείο της κυρίας Χιουμ και να παίζει μαζί με παιδιά από άλλες τάξεις. Το θεωρεί μεγάλο χάσιμο χρόνου. Δεν του αρέσει καθόλου να κάθεται στο πάτωμα και να παίζει Μονόπολη, επειδή είναι λιγότερο άνετο να κάθεται στο πάτωμα από το να κάθεται σε μια καρέκλα. Η κυρία Χιουμ, όμως, προσπαθεί να μάθει στον Μαξ να παίζει με τα άλλα παιδιά, να καταλάβει τι εννοούν όταν μιλούν σαρκαστικά ή αστειεύονται. Ο Μαξ δεν καταλαβαίνει. Όταν οι γονείς του μαλώνουν, η μαμά του Μαξ λέει ότι ο μπαμπάς του βλέπει το δέντρο και χάνει το δάσος. Το ίδιο κάνει και ο Μαξ, με τη διαφορά ότι εκείνος χάνει ολόκληρο τον κόσμο. Δεν μπορεί να δει τα σημαντικά πράγματα επειδή δίνει σημασία σε μικροπράγματα.

Σήμερα η κυρία Πάτερσον απουσιάζει. Όταν μια δασκάλα απουσιάζει, αυτό σημαίνει συνήθως είτε ότι έχει αρρωστήσει εκείνη ή το παιδί της, είτε ότι πέθανε κάποιος συγγενής της. Η κυρία Πάτερσον έχασε κάποτε κάποιον συγγενή της. Το ξέρω, γιατί μερικές φορές οι υπόλοιπες δασκάλες τη ρωτάνε ευγενικά: «Πώς είσαι, καλή μου;» και άλλες φορές αρχίζουν να μιλάνε ψιθυριστά η μια στην άλλη μόλις εκείνη απομακρυνθεί από κοντά τους. Αυτό, όμως, έγινε πριν από πολύ καιρό. Όταν η κυρία Πάτερσον απουσιάζει, σημαίνει συνήθως ότι είναι Παρασκευή.

Σήμερα δεν υπάρχει αντικαταστάτρια της κυρίας Πάτερσον, οπότε ο Μαξ κι εγώ θα μείνουμε όλη μέρα μαζί με την κυρία Γκοσκ, πράγμα που με κάνει χαρούμενο. Την κυρία Πάτερσον δεν τη συμπαθώ. Και ο Μαξ δεν τη συμπαθεί, μα όχι έτσι όπως δε συμπαθεί τις περισσότερες από τις δασκάλες του. Δε βλέπει αυτό που βλέπω εγώ, επειδή δίνει σημασία στα δέντρα και όχι στο δάσος. Όμως η κυρία Πάτερσον είναι διαφορετική και από την κυρία Γκοσκ και από την κυρία Ράινερ και από την κυρία

ΜακΓκίν. Ποτέ δε χαμογελάει αληθινά. Στο μυαλό της έχει πάντοτε κάτι διαφορετικό απ' ό,τι φαίνεται στο πρόσωπό της. Δείχνει να συμπαθεί τον Μαξ, αλλά νομίζω ότι προσποιείται, πράγμα που είναι ακόμα πιο τρομακτικό από το να τον αντιπαθούσε.

«Γεια σου, Μαξ, αγόρι μου!» λέει η κυρία Γκοσκ, μόλις μπαίνουμε στην τάξη.

Του Μαξ δεν του αρέσει που η κυρία Γκοσκ τον λέει «αγόρι μου» γιατί δεν είναι «αγόρι της». Άλλη είναι η μητέρα του. Δεν πρόκειται όμως να της ζητήσει να μην τον φωνάζει «αγόρι μου», γιατί αυτό θα του ήταν πιο δύσκολο από το ν' ακούει κάθε μέρα την κυρία Γκοσκ να τον λέει «αγόρι μου».

Ο Μαξ προτιμά να μη λέει τίποτα σε κανέναν παρά να πει κάτι σε κάποιον.

Παρόλο, λοιπόν, που ο Μαξ δεν καταλαβαίνει για ποιο λόγο η κυρία Γκοσκ τον φωνάζει «αγόρι μου», ξέρει ότι τον αγαπάει. Ξέρει ότι η κυρία Γκοσκ δεν τον κοροϊδεύει. Απλώς του προκαλεί σύγχυση.

Θα ήθελα να μπορούσα να πω στην κυρία Γκοσκ να μη φωνάζει τον Μαξ «αγόρι μου», όμως ούτε να με δει μπορεί ούτε να με ακούσει. Και δεν υπάρχει τρόπος να την κάνω να με δει ή να με ακούσει. Οι φανταστικοί φίλοι δεν μπορούν ν' αγγίξουν ή να μετακινήσουν κάτι στον κόσμο των ανθρώπων. Έτσι κι εγώ δεν μπορώ ν' ανοίξω ένα βάζο με μαρμελάδα, να πιάσω ένα μολύβι ή να γράψω στο πληκτρολόγιο. Αν ήταν αλλιώς τα πράγματα, θα έγραφα ένα σημείωμα ζητώντας από την κυρία Γκοσκ να μη φωνάζει τον Μαξ «αγόρι μου».

Μπορώ να πέσω πάνω στον πραγματικό κόσμο, όχι όμως και να τον αγγίξω.

Έστω και έτσι, όμως, είμαι τυχερός γιατί όταν ο Μαξ άρχισε να με πλάθει με το νου του, φαντάστηκε ότι θα μπορούσα να περνάω μέσα από πόρτες και παράθυρα, ακόμα κι αν είναι κλειστά. Θαρρώ πως το έκανε αυτό επειδή φοβόταν ότι αν οι γονείς του έκλειναν την πόρτα του δωματίου του τη νύχτα, μπορεί να έμενα απ' έξω, και ο Μαξ δε θέλει να κοιμάται αν δεν κάθομαι στην καρέκλα πλάι στο κρεβάτι του. Αυτό σημαίνει ότι μπορώ να

πάω οπουδήποτε, περνώντας μέσα από πόρτες και παράθυρα, όχι όμως μέσα από τοίχους ή πατώματα. Δεν μπορώ να περάσω μέσα από τοίχους ή πατώματα, επειδή ο Μαξ δε με φαντάστηκε έτσι. Θα ήταν πολύ παράξενο, ακόμα και για ένα παιδί σαν τον Μαξ, να σκεφτεί κάτι τέτοιο.

Υπάρχουν φανταστικοί φίλοι που μπορούν να περνάνε μέσα από πόρτες και παράθυρα όπως εγώ, και κάποιοι που μπορούν να περνάνε ακόμα και μέσα από τοίχους, ωστόσο οι περισσότεροι δεν μπορούν να κάνουν ούτε το ένα ούτε το άλλο, οπότε μένουν στο ίδιο μέρος για πολύ καιρό. Αυτό έπαθε ο Πάπι, ένας σκύλος που μιλάει, όταν πριν από δυο εβδομάδες πέρασε όλη τη νύχτα κλειδωμένος μέσα στην αποθήκη του επιστάτη. Η ανθρωπινή φίλη του, η Πάιπερ, που πηγαίνει στο νηπιαγωγείο, έζησε μια εφιαλτική νύχτα επειδή δεν ήξερε πού βρισκόταν ο Πάπι.

Ακόμα πιο εφιαλτική, όμως, ήταν η νύχτα για τον Πάπι, γιατί, κάποιες φορές, οι φανταστικοί φίλοι που κλειδώνονται σε μια αποθήκη εξαφανίζονται για πάντα. Τυχαίνει κάποιο αγόρι ή κορίτσι να κλειδώσει κατά λάθος (ή *κατά λάθος εξεπίτηδες* καμιά φορά) ένα φανταστικό φίλο μέσα σε μια αποθήκη, σε μια ντουλάπα ή στο υπόγειο και τότε –*παφ!*– πάει ο φανταστικός φίλος. Εξαφανίζεται μια για πάντα.

Το να μπορείς να περνάς μέσα από κλειστές πόρτες μπορεί να σου σώσει τη ζωή.

Σήμερα θέλω να μείνω μέσα στην τάξη γιατί η κυρία Γκοσκ διαβάζει στα παιδιά το βιβλίο *Ο Τσάρλι και το εργοστάσιο σοκολάτας*. Τρελαίνομαι ν' ακούω την κυρία Γκοσκ να διαβάζει. Η φωνή της είναι λεπτή και ψιθυριστή, οπότε τα παιδιά πρέπει να κάνουν απόλυτη ησυχία για να την ακούσουν, πράγμα που αρέσει πολύ στον Μαξ. Οι θόρυβοι αποσπούν την προσοχή του. Αν ο Τζόι Μίλερ κοπανάει το μολύβι στο θρανίο του ή αν η Ντανιέλ Γκάνερ χτυπάει τα πόδια της στο πάτωμα, όπως το συνηθίζει, τότε ο Μαξ δεν μπορεί ν' ακούσει τίποτε άλλο παρά μόνο το μολύβι ή τα πόδια. Είναι αδύνατον ν' αγνοήσει τους ήχους, όπως κάνουν τα υπόλοιπα παιδιά, αλλά όταν διαβάζει η κυρία Γκοσκ πρέπει όλοι να είναι απολύτως ήσυχoi.

Η κυρία Γκοσκ επιλέγει πάντοτε τα καλύτερα βιβλία και αφηγείται τις ωραιότερες ιστορίες από τη δική της ζωή, που κατά κάποιο τρόπο σχετίζονται με το βιβλίο. Ο Τσάρλι Μπάκετ κάνει κάποια τρέλα, και τότε η κυρία Γκοσκ μάς λέει για εκείνη τη φορά που και ο γιος της ο Μάικλ έκανε κάποια τρέλα, και όλοι σκάμε στα γέλια. Ακόμα και ο Μαξ γελάει μερικές φορές.

Του Μαξ δεν του αρέσει να γελάει. Ορισμένοι νομίζουν ότι αυτό συμβαίνει επειδή τίποτα δεν του φαίνεται αστείο, όμως κάνουν λάθος. Ο Μαξ δεν καταλαβαίνει πολλά αστεία πράγματα, όπως τα λογοπαίγνια και τα ανέκδοτα, επειδή άλλα λένε και άλλα εννοούν. Όταν κάποια λέξη έχει περισσότερες από μία σημασίες, δυσκολεύεται να καταλάβει ποια απ' όλες πρέπει να διαλέξει. Επίσης, δεν καταλαβαίνει για ποιο λόγο πρέπει οι λέξεις να έχουν διαφορετική σημασία, αναλόγως με το πότε τις χρησιμοποιείς, και δεν τον κατηγορώ γι' αυτό. Ούτε εμένα μου πολυαρέσει.

Ωστόσο, υπάρχουν πράγματα που ο Μαξ τα βρίσκει πολύ αστεία. Όπως όταν η κυρία Γκοσκ μάς είπε ότι κάποτε ο Μάικλ έστειλε για πλάκα είκοσι πίτσες με τυρί και το λογαριασμό σε έναν από τους νταήδες του σχολείου του. Όταν ο αστυνομικός πήγε στο σπίτι τους για να φοβερήσει τον Μάικλ, η κυρία Γκοσκ τού ζήτησε να πάρει τον Μάικλ μαζί του, για να δώσει στο γιο της ένα καλό μάθημα. Όλη τάξη γέλασε. Ακόμα και ο Μαξ. Κι αυτό επειδή η ιστορία έβγαζε νόημα. Είχε αρχή, μέση και τέλος.

Η κυρία Γκοσκ μάς μαθαίνει επίσης σήμερα για τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Λέει ότι δεν είναι στη διδακτέα ύλη, παρόλο που θα έπρεπε. Το μάθημα αρέσει σε όλα τα παιδιά και ιδίως στον Μαξ, που όλη την ώρα έχει στο μυαλό του πολέμους, μάχες, τανκς και αεροπλάνα. Μερικές φορές είναι το μοναδικό πράγμα που σκέφτεται για μέρες ολόκληρες. Αν στο σχολείο μάθαιναν μόνο για πολέμους και μάχες και όχι μαθηματικά και γραφή, τότε ο Μαξ θα ήταν σίγουρα ο καλύτερος μαθητής στον κόσμο.

Σήμερα, λοιπόν, η κυρία Γκοσκ μάς μαθαίνει για το Περλ Χάρμπορ. Οι Ιάπωνες βομβάρδισαν το Περλ Χάρμπορ στις 7 Δεκεμβρίου του 1941. Η κυρία Γκοσκ είπε ότι η ύπουλη επίθεση

βρήκε απροετοίμαστους τους Αμερικανούς επειδή δεν είχαν φανταστεί ποτέ ότι οι Ιάπωνες μπορούσαν να μας επιτεθούν από τόσο μακριά.

«Η Αμερική δεν είχε φαντασία», είπε.

Αν ο Μαξ ζούσε το 1941, δεν αποκλείεται τα πράγματα να είχαν εξελιχθεί διαφορετικά, αφού εκείνος έχει πλούσια φαντασία. Βάζω στοίχημα ότι ο Μαξ θα είχε φανταστεί με κάθε λεπτομέρεια το σχέδιο του ναυάρχου Γιαμαμότο, με τα υποβρύχια τσέπης και τις τορπίλες με τα ειδικά ξύλινα πτερύγια και όλα τα υπόλοιπα. Θα μπορούσε να είχε ειδοποιήσει εγκαίρως τους Αμερικανούς στρατιώτες για το σχέδιο, επειδή σ' αυτό ακριβώς τα καταφέρει καλύτερα ο Μαξ: στο να φαντάζεται πράγματα. Έχει συνεχώς πολλά πράγματα στο μυαλό του, οπότε δε νοιάζεται και πολύ για το τι συμβαίνει γύρω του. Κι αυτό είναι που δεν καταλαβαίνουν οι άλλοι.

Γι' αυτό προσπαθώ κι εγώ να βρίσκομαι κοντά στον Μαξ όσο περισσότερο μπορώ. Μερικές φορές δε δίνει καθόλου σημασία στο τι γίνεται γύρω του. Την περασμένη εβδομάδα ετοιμαζόταν να μπει στο σχολικό, όταν φύσηξε ξαφνικά αέρας και του άρπαξε από τα χέρια τον έλεγχο με τους βαθμούς και τον πέταξε ανάμεσα στα λεωφορεία 8 και 53. Βγήκε τρέχοντας από τη γραμμή για να τον πιάσει, χωρίς να κοιτάξει το δρόμο, οπότε του φώναξα: «Μαξ Ντιλέινι! Σταμάτα!»

Φωνάζω τον Μαξ με το επώνυμό του οπότε θέλω να του τραβήξω την προσοχή. Το έμαθα αυτό από την κυρία Γκοσκ. Ευτυχώς ο Μαξ με άκουσε και σταμάτησε, γιατί εκείνη τη στιγμή περνούσε δίπλα από τα λεωφορεία ένα αυτοκίνητο, παρότι αυτό απαγορεύεται αυστηρά.

Η Γκρέαμ είπε ότι του έσωσα τη ζωή. Η Γκρέαμ είναι μια από τους τρεις φανταστικούς φίλους που υπάρχουν, απ' όσο ξέρω, αυτή τη στιγμή στο σχολείο, και παρακολούθησε όλη τη σκηνή. Η Γκρέαμ είναι κορίτσι αλλά έχει αγορίστικο όνομα. Μοιάζει και αυτή με άνθρωπο, όπως εγώ, με τη διαφορά ότι τα μαλλιά της στέκονται όρθια λες και τα τραβάει κάποιος από το φεγγάρι. Είναι συνεχώς ακίνητα και σκληρά σαν πέτρα. Η Γκρέαμ με άκου-

σε που φώναξα στον Μαξ να σταματήσει, και όταν εκείνος επέστρεψε στη γραμμή, με πλησίασε και μου είπε: «Μπούντο, έσωσες τη ζωή του Μαξ! Θα τον έκανε λιώμα το αυτοκίνητο!»

Τη δική μου ζωή έσωσα, της είπα, γιατί άμα πέθαινε ο Μαξ, θα πέθαινα κι εγώ.

Σωστά;

Έτσι νομίζω. Δεν έχω γνωρίσει ποτέ φανταστικό φίλο που ο ανθρώπινος φίλος του να πέθαινε προτού εξαφανιστεί εκείνος. Οπότε δεν είμαι σίγουρος.

Νομίζω όμως ότι έτσι θα γινόταν. Θα πέθαινα δηλαδή. Άμα πέθαινε ο Μαξ.

Με λένε Μπούντο. Είμαι ζωντανός εδώ και πέντε χρόνια. Πέντε χρόνια ζωής είναι πάρα πολλά για κάποιον σαν εμένα. Ο Μαξ με ονόμασε έτσι. Ο Μαξ είναι ο μόνος άνθρωπος που μπορεί να με δει.

Αυτή είναι η ιστορία του Μπούντο και του καλύτερου του φίλου, του Μαξ Ντιλέινι. Ο Μαξ είναι διαφορετικός από τα άλλα παιδιά. Κάποιοι λένε ότι είναι αυτιστικός και κάποιοι άλλοι ότι ζει στον δικό του κόσμο. Τίποτε από αυτά, όμως, δεν έχει σημασία για τον Μπούντο, αφού αγαπάει τον Μαξ και έχει αναλάβει να τον προστατεύει. Ωστόσο, δεν μπορεί να προστατεύσει τον αγαπημένο του φίλο από την κυρία Πάτερσον, η οποία πιστεύει ότι είναι ο μοναδικός άνθρωπος που μπορεί να φροντίζει το μικρό αγόρι. Όταν η κυρία Πάτερσον κάνει το αδιανόητο και απαγάγει το παιδί, ο Μπούντο και μια ομάδα από άλλους φανταστικούς φίλους προσπαθούν να τον σώσουν – ρισκάροντας ακόμα και την ίδια την ύπαρξή τους.

***Στα χνάρια του βιβλίου ΠΟΙΟΣ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟ ΣΚΥΛΟ
ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ, μια συγκινητική ιστορία αγάπης,
πίστης και φαντασίας – το τέλειο μυθιστόρημα
για όποιον είχε κάποτε ένα φίλο... αληθινό ή όχι.***

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-556-4

9 789604 965564

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 10429

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ